

[Geert-Jørgensen.]

nogle Mennesker at komme igennem Vinterens Vanskeligheder, hvor vanskeligt det er for de gamle, der sidder med deres Aldersrente, og hvor svært det er for Invaliderne og de kronisk syge, hvor svært det i det hele taget er, naar Vinteren gaar paa. Derfor synes vi egentlig heller ikke, at man med Hensyn til en Lov som denne uden videre kan sige: Ja, saa kan vi jo vente et halvt Aar til; for gør man det, saa kommer vi netop igennem en Vinter, og det er stadig Vinteren, som er den værste Tid. Paa den anden Side er det noget pinagtigt for os, for vi ser alt detsesom noget, som maaske er nødvendigt i Øjeblikket, men som i det højeste kun er en ny Lap paa et gammelt Klædebon, og efter den gamle Regel gør jo bare en ny Lap paa et gammelt Klædebon Hullet større. Det er nu det, vi mener, at selv om det er aldrig saa velment, og selv om man gerne vil give en Lap, saa ender det alligevel med, naar noget saadant finder Sted i den sociale Lovgivning, at man laver Hullet større. Det er nemlig det pinagtige ved hele den sociale Lovgivning, at alt, hvad vi yder paa denne Konto, vil ganske naturnødvendigt paa andre Omraader skabe Arbejdsløshed og al den Nød, der følger med. Det er det pinagtige, og derfor længes vi fra vor Side efter, at den højtærede Regering og det høje Ting vil tage det sociale Problem op til en alvorlig og grundig Overvejelse til Bunds, ogsaa det Problem, hvordan i alt Fald de kommende Slægter Livet igennem kan faa Arbejde og Arbejdsfortjeneste, saa de ogsaa kan klare sig paa deres gamle Dage. Vi gaar og venter paa, at der fra Regeringens og det høje Tings Side kan komme saadanne Overvejelser, der kunde føre til et Resultat. Det er bl. a. paa dette Omraade, at Danmarks Retsforbund tænker paa at sætte ind.

Naar vi nu staar overfor det foreliggende Spørgsmaal, forstaar vi jo, at de gamle og de svage og de syge trænger til en forøget Hjælp, men vi vil gerne fremsætte den Tanke til Overvejelse, at Loven bliver tidsbegrænset, ikke blot tidsbegrænset i den Forstand, at Sogneraadene for 1 Aar ad Gangen — det er jo tidsbegrænset — kan hjælpe disse Mennesker, men saadan at Loven i det hele taget bliver tidsbegrænset til 2—3 Aar eller lignende, saaledes at vi kan tage Spørgsmaalet op om at løse de sociale Problemer til Bunds. Vi fra vor Side ser med Velvillie paa dette Lovforslag og ser ogsaa med Velvillie paa, at Magten, om jeg saa maa sige, bliver decentraliseret og lagt ud til Land- og Bykommunerne. Vi

har nemlig den Tro, at det at decentralisere Magten betyder saa uhyre meget, og at Kommunalbestyrelserne allerbedst kan skønne over disse Forhold.

De enkelte Bestemmelser, som indeholdes i Lovforslaget, skal jeg ikke særlig gennemgaa, men der er et Forhold, som synes mig noget mærkeligt, og som altid har syntes mig noget mærkeligt, det er den betydelige Forskel, der er i Fradragsreglerne for Bykommunerne og Landkommunerne, navnlig de købstadlignende Landkommuner — det er dem, jeg kender bedst, eftersom jeg selv bor i en saadan købstadlignende Landkommune. Jeg tænker mig, at disse forskellige Fradragsregler er begrundet i, at Huslejen er dyrere i de store Byer end i de mindre Byer, altsaa i Byer med over 10 000 Indbyggere, og at man endelig har ment, at Livsfornödenhederne ogsaa er billigere ude paa Landet end i Byerne. Det kan gerne være, at det i de rene Landkommuner kan være rigtigt nok, men i de købstadlignende Landkommuner er der i Virkeligheden slet ingen Forskel paa, hvordan Forholdene arter sig dér og i de store Byer.

Vi kunde ogsaa godt ønske, at det Fradrag, som Kommunalbestyrelserne faar Lov til at forhøje med indtil 100 Kr., kunde blive noget større, navnlig i de købstadlignende Landkommuner. Dels er Huslejen dér lige saa stor, som den er i Byerne, og dels sidder der ofte dér Mennesker med en lille Ejendom, lad os sige til 8 000 Kr., som samtidig har en Gæld paa 4 000 Kr., saaledes at de har en Formue paa 4 000 Kr.; Renterne af disse 4 000 Kr. vil da formidske Aldersrenten i betydelig Grad. Derfor vilde jeg gerne bede det høje Ting om at tage Spørgsmaalet om Fradragsreglerne i de købstadlignende Kommuner op til Overvejelse.

Med Hensyn til de syge kan vi kun udtale vor Tilfredshed med, at man har stillet Land og By lige. Vi kan jo ikke komme ind i de indre Kredse, dertil er vi for smaa, men vi vil gerne være med til med den ringe Magt og Indflydelse, vi nu en Gang har, at tage under Overvejelse, hvad der er foreslaaet i det foreliggende Lovforslag.

Socialministeren (Steincke): Naar man er vant til at se paa Spørgsmaal af denne Art som Socialpolitiker eller i en Aarrække har arbejdet med disse Spørgsmaal i Praksis, og naar man yderligere er vant til gennem 10 Aar at staa som Medlem af det høje Landsting, saa bliver man en Smule forbavset ved den Maade,